

РЕШЕНИЕ

№ 1458

гр. София, 06.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 71 състав,
в публично заседание на 07.02.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мирослава Йорданова-Великова

при участието на секретаря Ася Лекова, като разгледа дело номер **7075** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Образувано е по жалба от С. Б. С., ЕГН: [ЕГН] чрез адв. Л. Б., САК, със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 3 срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ЗППАМ/ № 1892/26.06.2023 г., издадена от мл. автоконтрольор във 03 група, 02 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР – М. И., с която на основание чл. 171, т. 2а б. „б“ от ЗДвП по отношение на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка /ПАМ/ – прекратяване на регистрацията на МПС за срок от 6 месеца.

В жалбата се излагат аргументи, че оспорената заповед е издадена в нарушение на материалния закон и в противоречие с преследваната от него цел. Твърди, че жалбоподателят не е извършил вмененото му нарушение, тъй като същият е искал да бъде тестван за наличието на наркотични вещества, но му е било отказано от полицаите. Сочил, че заради сбъркана дата в талона за изследване от болницата му било отказано да бъде тестван. Смята, че оспорената заповед за налагане на ПАМ е фактически и доказателствено необоснована. Цитира съдебна практика. Моли съда да отмени обжалвания административен акт. Претендира разноски.

Жалбоподателят- С. Б. С., редовно призован, в о.с.з., чрез адв. Б. поддържа изложеното в жалбата.

Ответникът- мл. автоконтрольор М. И.- отдел „Пътна полиция“ при СДВР, в о.с.з., редовно призован, не се явява, не изпраща представител.

Съдът, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид

становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

На 26.06.2023 г. около 02:10 часа в [населено място] по [улица] с посока на движение от [улица] към [улица], жалбоподателят С. Б. С. управлявал лек автомобил „М. Аутлендър“ с рег. [рег.номер на МПС] и е спрял за проверка. При извършената проверка водачът е отказал да бъде изпробван за употреба на наркотични вещества и техните аналози с техническо средство - дрегер Д. ТЕСТ 5000 с фабричен номер ARME-0069. На водача на автомобила е издаден талон за медицинско изследване номер 113559 за ВМА.

За установеното от проверката е издаден АУАН серия ГА № 927721/26.06.2023 г. от младши автоконтрольор при СДВР, Отдел „Пътна полиция“ – М. И., в който е посочено, че жалбоподателят е нарушил чл. 174, ал. 3, предл. 2 от ЗДвП – отказва да му бъде извършена проверка за установяване употреба на наркотични вещества или техни аналози и не изпълни предписание за химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употреба на наркотични вещества или техни аналози. Въз основа на така съставения АУАН е издадена процесната заповед № 1892/26.06.2023 г. Заповедта е връчена на жалбоподателя на 26.06.2023 г.

По делото са представени АУАН серия ГА 927721/26.06.2023 г.; оспорената ЗППАМ № 1892/26.06.2023 г.; Талон за изследване № 113559; Справка картон на водача; Заповед № 8121з-1524/09.12.2016 г.; Заповед № 1618/26.02.2018 г.; Удостоверение от „Национална служба за пътна помощ“ към „Съюз на българските автомобилисти“

Във връзка с подадена от адв. Б. жалба с рег. № 812102-1176/20.09.2023 г. до отдел „Пътна полиция“ при СДВР е извършена проверка във вр. с която е изготвена справка с рег. № 4332р-81403/28.11.2023 г. Установено е, че не са налице достатъчно данни за опорочаване на проверката на С. Б. С. от полицейските служители. Същите са изготвили необходимите документи и са ги връчили на лицето като последният се е запознал със съдържанието им, не е направил възражения и се е подписал саморъчно. Отправено е запитване до ВМА, за което е върнат писмен отговор, че няма данни в болничната информационна система за С. Б. С., както и няма данни същият да е вписан на посочената дата в амбулаторния журнал за експертни изследвания на Клиника „Спешна токсикология“. С. Б. С. е бил уведомен, че има определено време за даване на кръвна проба. При извършената проверка не са били установени данни за притискане от полицейските служители, както и създаване на предпоставки за получаване на подкуп.

По делото е представено Постановление за отказ да се образува наказателно производство по пр. № 785500-8878/2023 по описа на Д.- МВР, пр. пр. № 19777/2023 по описа на СГП. В хода на проверката е установено, че полицейските служители са изпълнили служебните си задължения като са започнали да съставят съответните документи след отказа на С. да бъде тестван за наркотици и на са събрани никакви данни за извършено престъпление по служба. Констатирано е, че С. е имал възможност да посети ВМА и да му бъде извършено съответното изследване, което не е направил по собствено решение.

По делото са изслушани и приети обясненията на свидетеля Т., които са приобщени към останалия доказателствен материал.

При така установената фактическа обстановка съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срок, от страна, която има правен интерес от оспорването, и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Заповедта за налагане на ПАМ е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и като такъв следва да отговаря на изискванията, визирани в АПК. Съгласно разпоредбата на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, в акта следва да бъдат посочени фактическите и правните основания за издаването му. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, мярката се налага с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Съгласно чл. 59 ал. 2, т. 4 АПК, необходимостта от налагане на ПАМ следва да е обоснована от АНО, съобразно преследваната от закона цел. Съгласно разпоредбата на чл. 23 от ЗАНН, органите, които налагат принудителните административни мерки, се уреждат в съответния закон. Според чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, в редакцията към датата на издаване на оспорваната заповед, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква „а“, т. 6 и 7 от ЗДвП се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. В случая със Заповед № № 1618/26.02.2018 г. на директора на СДВР са оправомощени длъжностните лице от СДВР, които да издават заповед за ПАМ по чл. 171 от ЗДвП и доколкото процесната заповед е издадена от мл. автоконтрольор във 03 група, 02 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, то същата се явява издадена от компетентен орган.

Административният акт е издаден в предвидената в закона форма - спазени са изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, посочени са фактическите и правни основания за издаването му. В случая, оспорената заповед е издадена въз основа на акт за установяване на административно нарушение, съдържащ описание на фактическата обстановка, касаеща установеното нарушение, за което лицето е наказано, включително посоката на движение на МПС, както и датата на нарушението. Посочена е ясно и недвусмислено нарушената разпоредба на ЗДвП, а именно - чл. 174, ал. 3, предл. 2 от ЗДвП - отказва да му бъде извършена проверка за установяване употреба на наркотични вещества или техни аналози и не изпълни предписание за химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на

употреба на наркотични вещества или техни аналози.

В изпълнение на задълженията си по чл. 35 от АПК, административният орган е издал оспорения акт, след като е изяснил всички относими към случая факти и обстоятелства. В хода на административното производство са проверени и преценени всички събрани доказателства, съгласно нормата на чл. 36 от АПК. При издаването на процесния акт не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Не се споделят оплакванията от жалбоподателя в тази насока.

Заповедта е издадена и при наличие на предвидените в закона материалноправни предпоставки за това.

Съгласно чл. 171, т. 2а, б. „б“ от ЗДвП, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда и/или е употребил наркотични вещества или техни аналози, както и при отказ да му бъде извършена проверка с техническо средство и/или с тест за установяване концентрацията на алкохол и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за извършване на химическо и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му и/или за употреба на наркотични вещества или техни аналози - за срок от 6 месеца до една година.

От представените по делото доказателства безспорно се установява, че жалбоподателят е отказал да му бъде извършена проверка за установяване употреба на наркотични вещества или техни аналози и не е изпълнил предписание за химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употреба на наркотични вещества или техни аналози на посочените в акта за установяване на административно нарушение дата и място. Въпреки че от страна на А. К. Я. в хода на съдебното производство са релевирани доводи в обратна насока, реално не са ангажирани доказателства в подкрепа на твърдението, че фактите, отразени в оспорената заповед, не отговарят на обективната истина. По делото не се установи по категоричен начин, че жалбоподателят се е явил за медицинско изследване в болнично заведение. Даже напротив, видно от представените постановление за отказ да се образува наказателно производство и извършена проверка във вр. с жалба с рег. № 812102-1176/20.09.2023 г. до отдел „Пътна полиция“ при СДВР безспорно се установи, че С. не се е явил във ВМА в уреченото време като няма данни в болничната информационна система за С. Б. С., както и няма данни същият да е вписан на посочената дата в амбулаторния журнал за експертни изследвания на Клиника „Спешна токсикология“.

На следващо място, в конкретния случай, не може да се счете за толкова съществен порок и допуснатата техническа грешка по отношение на датата в талона за медицинско изследване, доколкото жалбоподателят въобще не се е явил във ВМА за посоченото изследване. Не всяко нарушение на законово правило води до

елиминирани на резултатите от проведената проверка, а само ако нарушението е дотолкова драстично, че злепоставя достоверността на изследването с техническото средство или медицинското и/или лабораторно изследване на пробите (в този смисъл Решение № 6 от 6.02.2018 г. на ВКС по н. д. № 1098/2017 г., I н. о., НК), т.е. ако се оспорват резултатите или въобще бъде отказано извършването на изследване поради просрочие на определеното от органа време, каквато хипотеза в случая не е налице. Очевидно, че е ирелевантно каква дата е посочена, след като деецът въобще не се е явил за медицинско изследване в болнично заведение.

Като израз на административна принуда, ПАМ трябва да бъде определена в такъв вид и обем, че да не ограничава правата на субектите в степен, надхвърляща тази, произтичаща от преследваната от закона цел. Налагането на принудителната административна мярка има за цел да се преустанови едно противоправно поведение от страна на нарушителите. П. поведение се състои в отказ да бъде проверен с техническо средство или с тест за употреба на наркотични вещества или техни аналози, което безспорно обуславя необходимостта от налагането на ПАМ, за да се преустанови това поведение. Ето защо съдът приема, че в случая ПАМ е приложена в съответствие с целта на закона.

Предвид гореизложените съображения съдът намира, че оспорената ЗППАМ е законосъобразна, а жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

При този изход на делото ответникът има право на направените по делото разноски, но при липса на искане в тази насока, такива не се присъждат.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. Б. С., ЕГН: [ЕГН] чрез адв. Л. Б., САК, със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 3 срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ЗППАМ/ № 1892/26.06.2023 г., издадена от мл. автоконтрольор във 03 група, 02 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР – М. И., с която на основание чл. 171, т. 2а б. „б“ от ЗДвП по отношение на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка /ПАМ/ – прекратяване на регистрацията на МПС за срок от 6 месеца.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, съгласно чл. 172 ал. 5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: